

Sygn. akt XI W 2760/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska-Kupeczyk, Paulina Adamska, Beata Jaworska, Karolina Szczęsna

przy udziale oskarżyciela publicznego D. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 2 września 2016 roku, 24 listopada 2016 roku, 19 stycznia 2017 roku, 28 lutego 2017 roku, 28 marca 2017 roku i 8 maja 2017 roku
w W.

sprawy **W. K.**

syna N. i H. z domu K.

urodzonego dnia (...) w M.

obwinionego o to, że:

w dniu 10 marca 2016 r., około godz. 19:50 w W. na drodze publicznej na Moście P. naruszył zasady przewidziane w art. 19 ust. 2 pkt 3 Pord,
w ten sposób, że kierując samochodem marki S. (...) nr rej. (...),
nie utrzymał niezbędnego odstępów od poprzedzającego pojazdu marki S. (...) nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w związku z art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy
z dn. 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm.)

I. obwinionego W. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu ustalając, w granicach zarzutu, że obwiniony dopuścił się tego czynu,
nie zachowując należytej ostrożności i czyn ten kwalifikuje
jako wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny
w wysokości 800 (osiemset) złotych;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 812,16 (osiemset dwanaście, 16/100) złotych tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt XI W 2760/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 marca 2016 roku około godziny 19:50 w W., wjazdem na Most P. w kierunku P., pojazdem marki S. (kolor srebrny) o numerze rejestracyjnym (...), poruszał się obwiniony W. K.. W tym samym czasie i miejscu pojazdem marki S. (kolor czarny) o numerze rejestracyjnym (...), poruszał się pokrzywdzony J. S.. Pasażerami kierowanego przez niego samochodu była jego małżonka E. S. oraz syn M. S..

Jako pierwszyjechał pokrzywdzony, który chcąc wjechać na prawy, skrajny pas ruchu jezdni na Moście P., stosując się do pionowego znaku drogowego A-7 „ustąp pierwszeństwa”, zatrzymał się przed „linią warunkowego zatrzymania złożoną z trójkątów”, oznaczoną jako poziomy znak drogowy P-13, celem ustąpienia pierwszeństwa pojazdom jadącym z jego lewej strony. Następnie pokrzywdzony ruszył, po czym zatrzymał pojazd, częściowo jego przednią osią na skrajnym, prawym pasie ruchu. Po chwili obwiniony nie zachowując należytej ostrożności i nie utrzymując należytego odstępu od pojazdu pokrzywdzonego, najechał na tył wciąż zatrzymanego pojazdu pokrzywdzonego.

Zachowaniem swoim W. K. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W wyniku zderzenia się wyżej opisanych pojazdów doszło do następujących uszkodzeń:

- samochód osobowy S. (...): zdercie powłoki lakierniczej zderzaka tylnego na lewym narożniku, popękanie zderzaka tylnego na lewym narożniku, zdercie powłoki lakierniczej błotnika lewego tylnego przy łączeniu ze zderzakiem, pęknięcie listwy zderzaka tylnego na lewym narożniku;

- samochód osobowy S. (...): zdercie powłoki lakierniczej zderzaka przedniego na prawym narożniku, rozbicie klosza prawego kierunkowskazu.

Nasilenie ruchu kołowego było średnie. Widoczność na drodze była dobra.

Obaj kierujący pojazdami byli trzeźwi.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia obwinionego W. K. (k.20 i 200);
- zeznania świadków: E. S. (k.114-114v i 11), J. S. (k.114v-115 i 13), G. R. (k.132v), M. S. (k.133-133v), a także K. P. (k.142);
- kserokopie notatników służbowych wraz z pismem KSP (k.137,138);
- nagranie z płyty CD (k.14);
- notatkę urzędową (k.1-2v);
- szkic miejsca zdarzenia drogowego (k.3-3v);
- protokoły badania stanu trzeźwości (k.4-5);
- protokoły oględzin pojazdów (k.6-7v);
- protokół oględzin płyty CD (k.15-16);
- wydruk fotografii (k.148-171);
- protokół identyfikacji zdarzenia szkody wypadkowej OC (k.172-178);
- kalkulację naprawy (k.195-197).

Obwiniony W. K. podczas postępowania sądowego, nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. (k.113v).

W swoich wyjaśnieniach obwiniony stwierdził, iż funkcjonariusz Policji K. P., w trakcie interwencji zachęcał go do przyjęcia mandatu karnego kredytowanego i zrezygnowania w związku z tym z drogi sądowej. Oznajmił także, iż policjant, nie pouczył go o obowiązku podania pokrzywdzonemu swoich danych (k.142).

W dalszym toku postępowania sądowego obwiniony wyjaśnił uzupełniająco, że S. pokrzywdzonego po ruszeniu zahamowała bez żadnej przyczyny, co spowodowało, iż „lekko” uderzył w jej tył. Jego zdaniem przyczyną kolizji był manewr niespodziewanego i nieuzasadnionego hamowania wykonany przez pokrzywdzonego (k.200).

Podczas czynności wyjaśniających, obwiniony także nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 10.03.2016 r., około godziny 19:10, kierował swoim pojazdem marki S. i wjeżdżał na Most P. w kierunku P.. Zatrzymał się za samochodem marki S., który próbował włączyć się do ruchu na moście. Wyjaśnił, że kiedy sytuacja na drodze pozwoliła na włączenie się do ruchu, kierujący przed nim ruszył, a on za nim. Następnie, jak obwiniony wyjaśnił, kierujący wjechał do połowy pasa drogi na moście i gwałtownie zahamował. Obwiniony oznajmił, że on również zahamował, skręcił w lewo, ale niestety nie uniknął kolizji i najechał swoim, prawym narożnikiem na tył drugiego auta przed nim. Po tym zdarzeniu, kierujący zjechali na chodnik (k.21).

Sąd zważył, co następuje:

Popełnienie przez W. K. zarzucanego mu czynu znajduje potwierdzenie w następujących przeprowadzonych dowodach: nagraniu z płyty CD (k.14 i protokole oględzin płyty CD k.15-16); zeznaniach świadków: M. S. (k.133-133v), J. S. (k.114v-115 i 13), E. S. (k.114-114v i 11), G. R. (k.132v), a także notatce urzędowej (k.1-2v), kserokopii notatników służbowych (k.137) oraz szkicu miejsca zdarzenia drogowego (k.3-3v).

Sam fakt zdarzenia drogowego z udziałem przedmiotowych pojazdów w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie nie jest sporny. Wyjaśnienia obwinionego są w tym zakresie wiarygodne. Znajdują potwierdzenie zarówno w zeznaniach świadków: M. S., J. S., E. S. i G. R., jak również w notatce urzędowej oraz kserokopii notatników służbowych. Zdaniem Sądu, nie są wiarygodne wyjaśnienia obwinionego, w których stwierdził, „iż przyczyną kolizji było niespodziewane, nieuzasadnione i gwałtowne hamowanie, dokonane po ruszeniu przez kierującego pojazdem marki S. (...)”. Przeczy im w tym zakresie treść nagrania video, zapisanego na płycie CD (k.14) odtworzonego na rozprawie (k.200), a także treści zeznań: M. S., J. S., E. S. i G. R.. Wyjaśnienia obwinionego w zakresie okoliczności związanych z postępowaniem mandatowym, jak i przekazywaniem sobie danych pomiędzy uczestnikami zdarzenia drogowego (k.142), nie miały znaczenia przy ustalaniu stanu faktycznego, bowiem nie dotyczyły przebiegu zdarzenia stanowiącego przedmiot prowadzonego postępowania.

Nagranie z kamery nr 119 monitoringu miejskiego umieszczonego na Moście P. w W., przy przystanku tramwajowym, obejmującej jezdnię Mostu, biegnącą w kierunku P., a także wjazd na Most, uwidacznia w sposób jednoznaczny przebieg zdarzenia, pokrzywdzony J. S. najpierw zatrzymuje się przed linią warunkowego zatrzymania, następnie rusza i ponownie zatrzymuje się pojazdem częściowo na pasie ruchu. W. K. w tym czasie rusza swoim samochodem i zbliżając się do pojazdu J. S. uderza w ten pojazd. Treść tego nagrania współbrzmi z treścią protokołu oględzin rzeczy wykonanego w toku czynności wyjaśniających, gdzie stwierdzono, iż pojazd osobowy koloru „szarego” najechał na tył samochodu osobowego w kolorze czarnym. Sąd nagranie z płyty CD (k.14) jako dowód bezpośredni, którego autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała, uwidaczniający czynność sprawczą uznał jako wiarygodną podstawę swoich ustaleń. Sąd za w całości wiarygodny uznał protokół oględzin rzeczy (k.15-16).

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków: E. S. (k.114-114v i 11), J. S. (k.114v-115 i 13) i M. S. (k.133-133v), z których jasno wynika, że doszło do uderzenia w tył pojazdu, którym się poruszali, przez samochód kierowany przez W. K.. Zeznania tych świadków były od początku konsekwentne, jasne

i wzajemnie ze sobą korespondowały. Sąd zaznacza przy tym, iż miał na uwadze fakt, że wskazani świadkowi, jako członkowie jednej rodziny, mogliby relacjonować przebieg zdarzenia, w sposób najbardziej korzystny z ich punktu widzenia, a zarazem niekorzystny dla W. K.. Jednakże w świetle całokształtu, uznanego za wiarygodny materiału dowodowego, w tym nagrania z monitoringu (k.14), zeznań tych nie można było uznać za nieobiektywne.

Sąd za wiarygodne uznał również zeznania funkcjonariusza Policji G. R. (k.132v), który w miarę swoich zdolności pamięciowych związanych ze sporym odstępem czasu pomiędzy datą składania zeznań, a interwencją, przedstawił przebieg kolizji drogowej, jaki ustalił po przyjeździe na miejsce wezwania po wysłuchaniu relacji ich uczestników oraz na podstawie ujawnionych na obu pojazdach uszkodzeń. Zeznaniami świadka K. P. (k.142), Sąd także dał wiarę. Świadek ten, wprawdzie jak oznajmił „tylko kojarzył W. K. z jakiejś interwencji”, ale potwierdził okoliczności ze sporządzonej przez siebie notatki służbowej.

W związku z oświadczeniem obwinionego W. K. (k.67) odnośnie jego leczenia neurologicznego oraz związanego z chorobą alkoholową, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego psychiatry celem stwierdzenia, czy czyn zarzucany obwinionemu został popełniony w warunkach wyłączenia lub znacznego ograniczenia zdolności i rozpoznania jego znaczenia lub pokierowania swoim postępowaniem i czy jego stan psychiczny pozwalał mu na udział w postępowaniu i prowadzeniu obrony, w sposób samodzielny i rozsądny. Biegła psychiatra po badaniu ambulatoryjnych, wydała opinię, w której nie stwierdziła u W. K. objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Wskazała, że czyn zarzucany obwinionemu, nie został popełniony w warunkach wyłączenia lub znacznego ograniczenia zdolności rozpoznania jego znaczenia (poczytalność nie budziła wątpliwości). Zdaniem biegłej badany może uczestniczyć w postępowaniu procesowym samodzielnie i prowadzić obronę, w sposób samodzielny i rozsądny (k.95-96v). Sąd opinię biegłej uznał za wiarygodną, bowiem została sporządzona, w sposób jasny, kompetentny i rzetelny, a wnioski nie były przez żadną ze stron postępowania kwestionowane.

Sąd obdarzył wiarą prawie wszystkie dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała. Sąd nie dały wiary jedynie treści formularza (k.185-186), albowiem podana w nim przez składającego oświadczenie obwinionego okoliczność, że „kierowca włączającego się do ruchu pojazdu (...), jadącego jako pierwszy po ruszenie nagle, gwałtownie zahamował, powodując tym samym, że jadący za nim pojazd GD 337HV w tamten pojazd uderzył”, stanowi jedynie subiektywne przekonanie obwinionego, negującego swoją odpowiedzialność za kolizję aut.

Podczas postępowania sądowego obrońca obwinionego złożył wnioski dowodowe, m.in. o zasięgnięcie opinii biegłego do spraw ruchu drogowego i techniki samochodowej w celu przeprowadzenia rekonstrukcji przebiegu zdarzenia, ustalenia prędkości pojazdów i określenie odległości pomiędzy nimi (k.200-201). Sąd na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk w zw. z art. 39 § 2 kpw, oddalił taki wniosek, albowiem okoliczności, które miały być udowodnione w ten sposób nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy oraz w sposób oczywisty zmierzał on do przedłużenia niniejszego postępowania. Sąd dysponuje nagraniem z monitoringu miejsca zdarzenia, które obrazuje przebieg zdarzenia drogowego. Analiza tego nagrania i ocena zachowania jego uczestników nie wymaga z pewnością wiadomości specjalnych. W ocenie Sądu celem przedmiotowego wniosku było przedłużenie postępowania. Świadczy o tym chociażby fakt, że ów wniosek został złożony dopiero na końcowym etapie postępowania.

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw - zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu wykroczenia z art. 86 § 1 kw - ze względu na skutek - znaczenie ma tylko takie zachowanie, które może zagrozić bezpieczeństwu ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Takie skutki wystąpiły

w niniejszej sprawie. Zachowanie obwinionego doprowadziło bowiem do zderzenia się dwóch pojazdów.

Zgodnie z przepisem art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 128) obwiniony był zobowiązany utrzymywać odstęp niezbędny do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu. W. K., jak Sąd ustalił, nie zachował należytej ostrożności i nie utrzymał odstępu niezbędnego do uniknięcia zdarzenia z pojazdem, który się zatrzymał.

Zasadnym jest zatem stwierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia z art. 86 § 1 kw. Jego czyn jest społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę (narusza normę sankcjonowaną określoną w przepisie art. 86 § 1 kw i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona podmiotowe i przedmiotowe wykroczenia oraz nie został popełniony w okolicznościach wyłączających karalność), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do przekonania, iż obwiniony w czasie swojego społecznie szkodliwego, bezprawnego i karalnego czynu, nie dał posłuchu obowiązującej go normie prawnej.

Wymierzając karę obwinionemu W. K., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny, w szczególności z uwagi na fakt, że obwiniony najechał swoim samochodem na pojazd którym podróżowały trzy osoby, co zagroziło ich bezpieczeństwu. Sąd miał równocześnie na względzie warunki osobiste i majątkowe obwinionego: nie ma on obecnie problemów zdrowotnych, jest osobą czynną zawodowo i osiąga stosunkowo wysokie dochody (k.113v). Sąd miał także na uwadze, że obwiniony był karany za wykroczenia drogowe (dane z rejestru wykroczeń drogowych – k.60-61).

Mając na uwadze powyższe - Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 800 złotych – przy uwzględnieniu wymienionych powyżej okoliczności jest sprawiedliwa i zrealizuje cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także w odbiorze społecznym zostanie przyjęta jako słuszna.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw w zw. z art. 118 § 3 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa: opłatę w wysokości 80 złotych, ustaloną jej wysokość na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223), zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych - § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269), a nadto nie wchodzące w skład powyższych wydatków zryczałtowanych, koszty nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu – kwota 442,80 złotych oraz kwotę 189, 36 złotych jako koszt wydanej w sprawie opinii sądowo-psychiatrycznej.